

MINECRAFT™

VRAAK LOODE

C. B. LEE

FRAGMENT

Minecraft: Vrak lode

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

C. B. LEE

Minecraft: Vrak lode – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

C. B. LEE

MINECRAFT VRAK LODE

C. B. LEE

MINECRAFT: VRAK LODE

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Fragment v roku 2022

v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,

so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 1 879

Zodpovedná redaktorka Lucia Lenická

Z anglického originálu Minecraft: The Shipwreck, ktorý vyšiel vo vydavateľstve

Del Rey v spoločnosti Penguin Random House LLC v roku 2020, preložili

Lukáš Ondrejkoovič a Šimon Kotvas.

Jazyková korektúra Simona Tlacháčová

Technický redaktor Jiří Matoušek

Copyright © 2020 by Mojang AB and Mojang Synergies AB.

MINECRAFT™ is a trademark or registered trademark of Mojang Synergies AB.

All Rights Reserved.

Translation © Lukáš Ondrejkoovič, 2022

Translation © Šimon Kotvas, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať

a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek

spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN tišténé verze 978-80-566-2965-9

ISBN e-knihy 978-80-566-2987-1 (1. zverejnení, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2988-8 (1. zverejnení, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2986-4 (1. zverejnení, 2022) (ePDF)

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA

Minecraft: Vrak lode je fikcia. Mená, miesta, postavy a udalosti sú buď výsledkom autorkinej predstavivosti, alebo sú použité fiktívne. Každá podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo miestami je čisto náhodná.

Pre každého, kto kedy chcel vybudovať niečo
nové v sebe samom a vo svete

KAPITOLA 1

JAKE

„Tak sme tu, domov, sladký domov!“

Jake vystúpi z auta a zavrie dvere. Zdá sa, akoby sa pouličný asfalt pod jeho nohami rozpadal. Je čerstvý, ešte stále mäkký z horúceho slnka, označovaný ostrými, čistými, nedávno namaľovanými bielymi čiarami.

Otec zapíska a slnko sa odrazí od vrchu jeho plešivejúcej hlavy. Dá ruky vbok a sám pre seba si prikyvuje.

Jake chvíľu sleduje otcov hrdý pohľad a potom pozrie sa cez ulicu na sivú budovu umiestnenú na rohu trojprúdovej ulice. Od chodníka ju oddeľuje široký trávnik. Bytový dom vyzerá rovnako nevýrazne a nudne ako zvyšok budov na tejto ulici. Má to ďaleko od raja pri pláži, ktorým sa otec chválil počas celého výletu naprieč tromi štátmi. Susedstvo už na tom bolo aj lepšie: rady a rady pomiešaných bytových domov a olupujúcej sa farby, žltúcich záhonov a ulíc lemovaných odpadom. Jake si povzdychne a pokrúti hlavou, zatiaľ čo sa otec otočí späť a vystrúha úsmev.

„Toto je to miesto, ktoré búraš?“ obzerá si Jake ten prastarý komplex bytových domov.

„Áno. Už som dokončil jednu z budov v tomto komplexe, tú, do ktorej sa sťahujeme. Bude sa ti páčiť. Všetko je úplne nové a perfektné, hm?“

Za prvou budovou stoja v zhluke tri veže bytov. Jedna je zjavne nová, ligotavo biela, lesklé sklenené okná odrážajú bledomodré nebo, takmer ako keby sa tá veža samotná snažila byť jeho súčasťou. Ostatné dve sú postavené z toho istého nevýrazného sivého betónu ako prvá, miestami sa objavujú tehlové fľaky, ktoré im dodávajú pre mierny umelecký efekt trocha farby. Jake si nemôže pomôcť a usmieva sa, myslí na rady rúd v Minecrafte. Predstavuje si, ako ničí celý komplex, jeden riadok blokov za druhým, zbiera drahokamy, uhlie a rôzne typy kameňa zo strán budovy. Vidí dva, možno tri odlišné stavebné materiály. Vyzerajú oveľa pevnejšie než to, z čoho je postavená tá nová budova, no aj to sklo je dosť pekné. Bolo by zaujímavé ťažiť vežu, ako je táto, no aj jednoduché: ľahko si vytvor zopár rebríkov, dostaň sa na vrchol a postupuj smerom dole...

Jake je zasnívajú, keď si uvedomí, že otec ešte stále básni o projekte.

„Bude to nadsťo – moja spoločnosť pracuje na tomto komplexe a ešte na dvoch ďalších ďalej na tejto ulici pre novú luxusnú dizajnovú spoločnosť. V Los Angeles je veľa práce. Nie si nadšený? Všetko to kalifornské slnko a môžeme ísť na pláž, kedy budeme chcieť!“

„Jasné, otec.“ Slnko žiari všade rovnako ako hockde inde, veď napokon je to vždy to isté slnko. Aspoň v to dúfal.

Otec mu venuje malý úsmev plný sľubov, Jake mu chce veriť, že naozaj pôjdu spolu na pláž. Každý nový štát, každé nové mesto za posledné tri roky bolo plné rovnakých sľubov: *Pôjdeme na veľtrh. Zoberiem ťa na hru. Pôjdeme kempovať.* Ale otec vždy povedal, že to bolo preto, lebo stále ešte budoval povest' svojej spoločnosti, no teraz sa zjavne všetko zmení.

Jake tomu uverí, až to uvidí. Chicago, San Antonio, Seattle – o každom z týchto miest otec povedal, že budú domovom a z každého z nich sa stala len zastávka.

„Nie je to nádherné? Poviem ti, architektka, ktorá tú renováciu vysnívala, je génus.“ Otec schmatne zozadu z nákladniaku škatuľu a spokojne povzdychne, pričom ešte stále obdivuje výhľad. Jake na odpoveď nezáväzne zavrčí. Je to len ďalší dokonalý byt, naplnený tým istým nepohodlným nábytkom a zvláštnymi maľbami krajiniek. Vonku parkuje sťahovacia dodávka, ktorá nie je ich, a Jake je na moment zvedavý, aké to vlastne je, mať pohodlný nábytok, ktorý by si ťahal naprieč krajinou, drobnosti a maličkosti, ktoré tvoria domov.

Oni už nábytok nevlastnia. Vlastne, odkedy pobalili svoj starý dom v Marylande a všetko uskladnili, nevlastnili žiaden. Jake sa snaží nemyslieť na škatule plné fotoalbumov, žltúcich výkazov perfektnej dochádzky z prvej až tretej triedy, ktoré jeho mama odložila, na perfektne preležaný gauč, ktorý zbožňoval. Na to všetko pomaly sadá prach na druhej strane krajiny.

Teraz každé miesto, kam sa nasťahujú, už nábytok má, zvyčajne taký, čo zostal naaranžovaný z predvádzania: zvláštne kúsky zlepené dokopy, ktoré nikdy nepôsobia prirodzene a už vôbec nie ako domov. Prejde k zadnej časti auta, vezme batoh a škatuľu vecí a nasleduje otca na druhú stranu ulice k novému bytu.

„Veci, čo som objednal sem, prišli včera, takže by sme mali byť zariadení! Si pripravený?“

Jake pokrčí plecami.

Prejdú okolo chichotajúceho sa mladého páru, zatiaľ čo ťahá hore schodmi mäkký gauč. Vyzerá vyležaný a perfektný, Jake sa obzrie a takmer narazí do malého chlapca, ktorý si to ani nevšimne, lebo posúva po chodníku hračkársky nákladniak.

„Vidíš, ľudia sa sem už sťahujú. Čo som ti hovoril? Tieto nové byty sú veľkolepé, ak to môžem tak povedať, a dostali sme sa sem v perfektnom období. Ceny bytov v tejto oblasti vystrelia do výšin.“ Otec

si hrdo pritiahne svoju škatuľu bližšie k sebe a začne si hmkať prvé akordy veselej melódie.

Jaka Kalifornia zatiaľ veľmi neočarila. Väčšinu cesty prespal a odkedy sa zobudil, nevidel ešte ani jednu palmu, celebritu a dokonca ani bazén. Toto susedstvo na okraji Los Angeles zatiaľ vyzerá ako každé iné mesto s nákupnými centrami, stopkami, chodníkmi a táto ulica vyzerá ako každá iná ulica v hocijakom inom meste. Jake ich videl toľko, že ho už vôbec nezaujímali.

Otec sa prihovoril páriku, zatiaľ čo im pomáhal cez dvojité sklenené vchodové dvere prvej budovy. Zblízka to miesto vyzerá ešte menej prívetivo: zaprášená vstupná hala s ďalšími sklenenými dverami na druhej strane, za ktorými bolo vidno akýsi dvor. Nová budova sa teraz vyníma ešte viac – naleštená obludnosť z bielych dosiek a blýskavého skla. Popri susediacich vežiach vyzerá veľmi čudne.

Jake zavrie oči a zhlboka sa nadýchne. Znova ich otvorí a predstavuje si, ako sa ulica pomaly, tehla za tehľou mení. Budova je len ďalšou sadou surovín, pripravenou preňho na rekonštrukciu a prestavbu do jeho vlastného dizajnu a –

„Poď, kamoš, omrknime to!“ otcov hlas ho skľučujúcou pýchou vytrhol zo sna.

Jake ho nasleduje hore schodmi tam, kde otec svojou nohou drží otvorené ťažko vyzerajúce dvere.

„Pozri viem, že sa hneváš, ale sľubujem, že tentokrát je to posledné sťahovanie. Zostaneme v Los Angeles. Toto je naozaj zdĺhavý renovačný projekt a ďalšie dostanem až neskôr.“

„Túto si navrhol ty?“

Otec sa rýchlo pozrie na svoje nohy a potom späť na Jaka. „Len riadenie projektu. Ale máme zrenovovať ešte ďalšie tri budovy, a je to projekt, ktorý bude trvať možno roky.“ Trocha sa na Jaka

usmeje. „Začínaš strednú školu. Povedal som si, že je čas prestať sa sťahovať.“

Jake prikývne, ale neodpovie. Už si na sťahovanie zvykol a aj na to, že je vždy *ten nový*. Je ťažké nájsť si nových priateľov, hlavne keď nie je isté, ako dlho zostane.

Vstupná hala je prázdna a tmavá, svetlo vchádza len cez dvojité dvere na oboch stranách širokej miestnosti. Na bytový dom je nezvyčajne veľká, a keď Jake prejde, vidí prečo. Hala prechádza do obrovskej miestnosti so špinavým a zaprášeným nábytkom a s dverami, ktoré vyzerajú, ako by ich nikto už desaťročie neotvoril.

KOMUNITNÉ CENTRUM A BYTY PACIFIC CREST

Slová sú zavesené na vyblednutej ceduli nad obrovskou nástennou maľbou. Ceduľa je prasknutá a rozpadáva sa, ale stena je ešte stále jasná a veselá. Budovy na nej sú namaľované tmavou akvamarínovou farbou a rozličné obrázky zobrazujú smejúcich sa ľudí, kráčajúcich cez park, plávajúcich v bazénoch, pracujúcich v počítačovom laboratóriu. V strede nástennej maľby sa rozprávkové slnko so slnečnými okuliarmi škerí na budovu pod ním a za ňou sa trbliece oceán, ktorým sa po maľovanom oblúku valí vlna. Zvyšok steny je pokrytý modrými vlnami, farebný kontrast k zvyšku miestnosti: sivé tehly, dôkladne uložené jedna na druhú a umelé fikusy – aké sú vidieť v kanceláriách, ktoré sa snažia pripomínať domov. Na fikusoch je hrubá vrstva prachu a otvorený priestor je vyplnený prázdny stolmi, prázdny stoličkami a v rohu je zlomený biliardový stôl. Je tam aj takmer prázdna nástenka, na ktorej je jediný hárok papiera s nápisom „PRIHLASOVANIE SA NA AKTIVITY“. Je prázdny.

„Áno, gýč, ja viem. Neboj sa, všetko to bude kompletne prerobené. Akože vážne, ‚technická miestnosť‘?“ otec krúti hlavou. „Zastaralé,

dokonca aj pre mňa. Do tohto centra už roky nikto nevkročil. Nečudujem sa im, nič tu nie je.“

Na stojane je vystavený zalaminovaný plagát s návrhom dokončeného komplexu: samé lesklé sklo a dosková architektúra. Tri budovy v návrhu zatienujú upravený park so zvláštnymi oceľovo-sklenými sochami. Komunitné centrum, otočené k chodníku, je nahradené elegantnými kaviarňami a prepychovo vyzeraúcimi butikmi. „Tak to už je lepšie! Nie je to nádherné?“ pýta sa otec a kývne hlavou na plagát.

„Jasné, otec,“ odpovedá Jake, zvierajúc ramienko batohu silnejšie. Cestou cez halu opusteného komunitného centra k ďalším skleneným dverám narazia na neupravené prerastené kríky a stromy a vädnúce kvety. Komplex je zvnútra rovnako bez fantázie a nudný ako zvonka, vôbec nie ako ten bujný park, v ktorom môže športovať a nájsť si priateľov, ako ho opisoval otec. Jake gúľa očami. Otočí sa a zvažuje, že odkráča naspäť von, ale nie je kam ísť. Pri pohľade na špinavú platničku s nápisom MANAŽÉR na dverách apartmánu v prvej budove povzdychne.

Bývať tak blízko k ulici a k dverám, ktorými každý vchádza a vychádza, musí byť nafiğu, myslí si Jake. Aspoň, že tu nebyvame my.

„Podme!“ zavelí otec a vedie ho k úplne novej veži. Prejdú okolo cedule s nápisom BAZÉN, aj keď Jake nevidí nič, okrem prerasteného plotu a akéhosi ihriska medzi zanedbanými stromami a burinou v diaľke.

„Toto načasovanie je skvelé. Budeš mať náskok v hľadaní si priateľov pred školou, hm?“ hovorí otec veselo.

Jake sa obzerá po prázdnom dvore a vzdychne. Áno. Perfektné miesto na hľadanie nových priateľov.

Aspoň budú mať Wi-Fi.

V novej budove je ešte stále cítiť čerstvú farbu a čosi výrazné, ako kov holých podporných stĺpov. Po krátkom tápaní pri hľadaní

výťahu dorazia na druhé poschodie s ich škatuľami. Jake si obzerá dvor z vonkajšieho koridoru, ktorý spája dvere všetkých apartmánov, a premýšľa, či tam bude hluk.

„Tak sme tu!“ otec sa zapotáca a ako sa snaží vybrať kľúče z vrecka, takmer mu spadne škatuľa označená KUCHYŇA. Balansuje ňou na svojom boku a odomyká dvere.

„Naše nové bývanie! Perfektne zariadené mojím tímom,“ volá otec. „Donesiem zvyšok vecí z auta. Potrebuješ niečo?“

„Nie,“ odvetí Jake a odkladá svoju škatuľu. „Internet?“

„Vyzerá to tak, že zajtra kvôli tomu niekto príde,“ odpovedá otec. *Skvele.*

Jakova izba je prázdny priestor, rovnako ako všetky predtým. Už tam má úplne nový matrac, ešte stále zabalený vo fólii. Jake teda položí svoju škatuľu a batoh, príde k nemu a postrčí ho. Prevráti sa a odhalí za sebou nezložený rám postele. Jake povzdychne a vytiahne zo svojej škatule plachtu. Nie je ideálna, ale momentálne je mu to jedno. Pretiahne ju cez matrac a hupne naň so svojím notebookom. Fólia sa pod ním krčí. Naozaj, ustlať si môže neskôr, až sa nejako vyrovná s tým, že síce je v Los Angeles, ale blízko nie je ani oceán ani Disneyland a vlastne vôbec nič zaujímavé.

A nemá ani internet.

Jake si povzdychne a pozerá na čas. V Marylande je pravdepodobne čas večere, ale aj tak, Danny sa uplynulé dni na ich spoločný Minecraft server príliš neprihlasoval. Keď ešte žili v spoločnom susedstve, bývali najlepšimi priateľmi a keď sa Jake presťahoval do Chicaga, zostali v kontakte. Ale to bolo tri sťahovania dozadu a teraz sa takmer nevidia dokonca ani v Minecrafte. Obvykle pre neho Jake postaví niečo vtipné, aby si to Danny našiel, a opačne, ale v porovnaní s časmi, keď spolu plánovali epické misie a hľadali pevnosti, to bolo na míle vzdialené.

Snáď čoskoro budú mať pripojenie. Jake môže hrať offline, ale skôr či neskôr bude rozhodne chcieť pracovať na svojej najnovšej stavbe na ich serveri. Jake strávil priveľa času ťažením kremeňa na stavbu repliky rímskeho Kolosea, aby ho nechal nedokončené.

Leží na bruchu a zapne Minecraft. Spustí sa známa hudba, spevavé privítanie, pocit očakávania, objavovania a vzrušenia. Jake vyberie *Hru pre jedného hráča* a prezerá svoje staršie svety. Mohol by otvoriť hociktorý z nich a zabávať sa – je tam jeden s polodokončenou Eiffelovou vežou, ten kde sa náruživo pustil do očarovávania a mal tie najlepšie zbrane a brnenie, ten kde zmapoval celý kontinent a objavil monumenty a pevnosti. Každý z týchto svetov je unikátny. Bez ohľadu na to, kde sa v reálnom svete nachádza, do ktorej školy s novými pravidlami a novými ľuďmi chodí, na Minecraft sa môže vždy spoľahnúť.

Tu sú pravidlá nemenné: Z polena sú vždy štyri dosky, zo štyroch dosák sa vždy dá vyrobiť pracovný stôl a všetko možno vždy rozobrať na základné stavebné materiály. Tu má Jake veci pod kontrolou. On rozhoduje, čo zostane, čo zmizne, kam cestuje a ako budú vyzerať miesta, kde trávi čas.

Jake klikne na *Vytvoríť nový svet* a usmeje sa. Je doma.

Nájde sa v lesnom bióme plnom pixelových kvetov a stromov. Získava všetko, čo potrebuje, aby prežil svoju prvú noc. Nestráca čas. Už to robil toľkokrát, no neprestáva ho baviť, aký je v získavaní zdrojov zbehlý. Je to už jeho druhá prirodzenosť a kým v hre nastane noc, má postavený úkryt a pred túlajúcimi sa zombie je v bezpečí. Počká, kým vyjde slnko, a vydá sa ďalej.

Kým nenájde malebné miesto na stavbu svojej základne, láka ho to objavovať, ale múdrejšie bude zozbierať všetky suroviny, než aby sa potuloval a nikam ďalej sa neposúval. Postaví dočasný úkryt blízko hory, z ktorej sa vyklúje spoľahlivý zdroj uhlia, a do tohto úkrytu sa

vracia každú noc so zásobami zozbieranými za daný deň. Pomaly, ale isto buduje svoju pevnosť. Hoci si ešte nie je úplne istý, či tu chce zostať nastálo, je však výhodné mať stabilný prísun jedla z malej obilnej farmy, ktorú vybudoval. Ak si chce vyrobiť lepšie brnenie, bude čoskoro potrebovať železo a ďalšie rudy, ale náhodné výkopy do hory mu nič nepriniesli.

Bude to len náhoda, ak narazí na systém jaskýň.

Jake uteká od creepera, ktorý exploduje a zachytí ho v centre výbuchu. Zavrčí, bol práve na úspešnej ťažobnej výprave a niesol veľké množstvo uhlia. Znova sa zjaví vo svojej základni. Jake vyrobí zopár ďalších krompáčov a predtým než vyrazí, pripraví na cestu pecne chleba, odhodlaný pozbierať svoje veci, skôr ako zmiznú.

Začínať v Minecrafte odznova je pre Jaka ľahké. Vie presne, čo musí urobiť a ako uspieť. Snaží sa spomenúť si, kde presne stretol toho creepera. Verí svojim inštinktom a ide na východ. Zdá sa mu to tam povedomé – tam je ten vrchol hory, ktorý vyzerá ako vlčia hlava, tam je ten prúd lávy, tečúci do jazera. Stromy okolo neho začínajú pomaly horieť a Jake si dáva pozor, aby sa im vyhol. Prešmykne sa okolo lávy, povzbudzuje ho pohľad na vrcholky stromov, pozostalých po jeho ťažbe dreva.

Zbadať vo svite nasledujúceho rána včerajší kráter je ľahké. Explózia odkryla masu kamenia a ako Jake zbiera svoje veci, uvidí tú jamu.

„Ó, pekne,“ hodnotí. Zasekne svoj krompáč do malého otvoru a o pár blokov ho rozšíri. Položí fakľu, aby si označil svoju polohu, a ďalšou si osvetlí cestu. Vo vnútri Jake vidí začiatok sľubnej jaskyne so záhybmi a zákrutami a v diaľke aj vodu. Postaví truhlicu a uloží väčšinu uhlia pre prípad, že toto dobrodružstvo neprežije. Potom zostúpi do jaskyne.

Tu v temnote, kde chýba cyklus dňa a noci, Jake stratí pojem o čase. Zrazu mu otec hovorí, že ide riešiť nejakú pracovnú vec. Jake,

stratený v hre, zamumle odpoveď. Nachádza žily uhlia a dobrý zdroj železa a kostlivcom, ktorých stretáva, dáva zabrať, aj keď nakoniec prehrá. Zjaví sa znova v úkryte a s výrobou nových zbraní a faklí a pečením dostatku chleba, aby sa vyliečil po útokoch, sa neponáhla, až sa vydáva späť do jaskyne. So stabilnou zásobou železa nablízku sa v priebehu pár dní stal úkryt skutočnou základňou, dobre zásobenou jedlom a železnou rudou, pripravenou na spracovanie do ešte lepšieho brnenia a zbraní. Jake opevňuje novú obvodovú stenu, keď mu zaškvrcí v žalúdku.

Zažmurká a doľahne naňho strohosť fyzického sveta. Holé biele steny, prázdna dlážka, jediná škatuľa a v rohu opustený batoh, ktorý si sem pritiahol. Už je tma, všetko vrhá zvláštny zlovestný tieň. Jedinými farbami sú syta zeleň polí a lesov v pozadí a jasné červené, modré a žlté farby kvetinových polí, žiariacich na obrazovke jeho notebooku.

Jake sa díva na počítač a dumá, že by mal doplniť svoje fyzické telo, kým sa k tomu vráti. Skôr než hru uloží a vypne, uistí sa, že je za obvodovou stenou svojej základne, aby sa vrátil na bezpečné miesto. Ponaťahuje sa. Jeho odraz v okne sa ponaťahuje s ním, nesmelý hnedovlasý chlapec, bledý a chorľavo vyzerajúci. Jake sa zamračí a pokrúti hlavou, preferujúc obrneného hrdinu, ktorého vidí, keď hrá. Chytí okno a šklbnutím ho s malými ťažkosťami otvorí. Ktosi k rámu primaloval aj okno, čím ho takmer úplne zapečatil.

Dnu fúka nočný vzduch, sviežejší a chladnejší než zatuchnuté teplo, ktoré sa nazbieralo v jeho izbe. Jake sa zhlboka nadýchne. Želal by si, aby boli na vyššom poschodí, aby mali lepší výhľad, ale nie je to zlé. Vidí, ako sa k sebe tlačia mrakodrapy – v centre, odhaduje. Ich svetlá sa trblietajú z miesta, kde sa valí neprestajne blikajúca rieka červených a bielych svetiel áut. Odtiaľto zhora vyzerá dvor ako prarastený les ešte viac, dosekaný, aby sa nešíril. Uprostred je preliezačka

s hojdačkami a prázdny betónový bazén, plný listov, konárov a odpadu, sa nachádza v západnom rohu. Jake pokrúti hlavou.

Obývačka je zaprataná škatuľami, opatrne označenými nápismi ako *ELEKTRONIKA* a *JAKE ŠKOLSKÉ POTREBY* a *KANCELÁRIA*. Je tam staršia škatuľa s pekným tlačeným rukopisom, s veľkými zaoblenými písmenami slova *BEJZBAL*. Jake prezerá, ako mama písala áčka s prstami položenými na škatuli. Neotvorí ju.

Apartmán je ako prázdne plátno, moderný sivý nábytok naskladaný v horúcom suchom teple. Rozobraný otcov stôl sa opiera o stenu chodby pred jeho kanceláriou. Miestnosť vo vnútri je už zväčša zariadená, jednoduchý stôl je už zaprataný nákresmi a zložkami a poloprázdnu šálkou kávy.

Otcova spálňa zariadená nie je. Jeho matrac sa opiera o stenu, ďalej sa v nej nachádza prázdny rám posteľe a vedľa neho prázdny kufor. Oblečenie a saká sú roztrúsené po dlážke, ako keby sa otec pri obliekaní ponáhľal. Muselo to byť obchodné stretnutie na poslednú chvíľu alebo niečo také. Jake otcovi stále pripomína, že si má svoj šťastný oblek zabaliť zvlášť, aby ho nemusel hľadať, ale on na to vždy zabudne. Jake zbiera oblečenie, pchá ho do prázdneho šatníka a sám pre seba si pri tom odfrkne.

Tvrдый sivý gauč je ešte stále zabalený vo fólii a na stole je dvadsaťdolarová bankovka s odkazom:

Na pizzu. Vrátim sa neskoro. Už si svoju prvú noc!

*S láskou,
otec*

Jake zbalí peniaze a otvorí prázdnu chladničku. Povzdychne a rozmýšľa, či sa oplatí hľadať obchod s potravinami.

Z kuchynského okna sa ozývajú výkriky a smiech. Jake má problém otvoriť aj toto okno. Musí povedať otcovi o maliaroch, ktorí sa veľmi nesnažia. Podarí sa mu ho otvoriť na niekoľko centimetrov a dnu začne prúdiť čerstvý vzduch.

Z tohto okna vidí park jasnejšie, vidí skorý večerný ruch. Autá trúbia a ľudia sa rozprávajú a niekde tam je aj televízia, z ktorej sa ozýva telenovela. Na hojdačkách sú dvaja chlapci, osem- alebo deväťroční, odhaduje. Prakticky bábätká. Jake má štrnásť a začína strednú školu. Je pristarý na to, aby sa hral na hojdačke, ale čiastočne to pôsobí zábavne. Možno by sa mohol ísť pozrieť, či sa niečo nenájde v komunitnom centre. Sleduje, ako tí dvaja chlapci zoskočia z hojdačiek, škeria sa jeden na druhého a vzrušene vyhadzujú rukami. Bežia k preliezačkám, smejú sa, ako sa navzájom pobádajú liezť vyššie a vyššie. Musí to byť pekné, mať najlepšieho kamaráta, niekoho, kto ťa chápe a všetok čas s ním je zábava.

„To je Tank! Bež!“ Výkriky ho pritiahnu naspäť k oknu, kde uvidí, ako tí dvaja chlapci utekajú pred blížiacim sa tieňom. Nový chlapec, pravdepodobne starší ako Jake, vyzerá tvrdo a podlo. Jeho tmavé vlasy sú ulízané a má na sebe hrubú rifľovú bundu, hoci je teplo. Pokrúti hlavou nad tým, ako sa deti vytratia z ihriska, a potom si sadne na hojdačku a pomaly sa odrazí. „Presne tak, bežte,“ povie s úškrnom, keď sa narovná.

Za ním sa ozvú kroky a zjaví sa malé dievča s vrkočmi. Má rovnaké čelo a široké oči ako ten chlapec, Tank. „Rozhúp ma, Thanh-anh,“ povie a Jake sleduje, ako chlapcove ramená klesnú, keď dievčaťu venuje malý tajný úsmev, zatiaľ čo ona vysadá na hojdačku. Jemne ju rozhojdá a smeje sa na tom, ako sa ona smeje a načahuje za oblohou.

KAPITOLA 2

TANK

Tank položí škatule s hlasitým buchnutím. Ponaťahuje sa, povytriasá si ruky a naberá dych. Utrie si pot z čela a uškrnie sa.

„To je všetko, pán Mishra?“

Pán Mishra spočíta výdavok pre zákazníčku, vysokú ženu v obleku. Ona si vezme svoje balíčky žuvačiek, pozrie sa na Tanka, o krok ustúpi a jej oči sa rozšíria nedôverou.

Tank sa zhrbí a snaží sa vyzerať tak neškodne, ako je to len možné, ale v odraze na skle chladničky s malinovkami a mliekom vidí, čo vidí ona: ako sa nad ňou týči, ako je jeho odraz taký veľký, že jeho ramená vidieť až vo vedľajších dverách s „lančmítmi“.

Zamýšľa sa nad zhromaždením, na ktoré museli ísť všetci siedmici. To, ktoré prespal, a potom počul všetky vtipy o tom, čo ich čaká, o telách a o tom, ako sa zmenia. Približne vedel, že deti budú vyššie a podobne, no nikto mu nepovedal, že sa to môže stať všetko naraz, že zrazu sa nezmesť do žiadneho svojho oblečenia a že ho bude bolieť hrdlo a ľudia sa budú na neho pozeráť inak. Ako keby sa ho báli.

Žralok hovorí, že je dobre, keď ľudia vedia o jeho tvrdej povahe – znamená to, že si na neho nikto netrúfne, čo Tankovi vyhovuje. Žralok má v takýchto veciach jasno. Predtým, než stretol Žraloka, jedol Tank obed sám a s nikým sa nerozprával, no teraz má priateľov. Priateľov, na ktorých sa môže spoľahnúť, s ktorými sa môže stretávať.

Tank sa siedmou a takmer aj celou ôsmou triedou nechal len unášať prúdom, sám, neviditeľný. No deň po jarných prázdninách vedľa neho zarachotila obedová tábna, pozrel hore a videl Žraloka, ako sa na neho škerí.

„Mal by si s nami chodiť von,“ povedal, hoci sa spolu nikdy predtým nerozprávali.

„Áno?“ Bol celý deň nervózny, ledva sa vošiel do trička a džínsov, čo vybral z Baovho šatníka, pretože jeho oblečenie mu už nesedelo.

„Bol si už v parku Pevnosť?“

Nebol. Deti zo školy sa tam stretávali stále, či už nakupovali malinovku, praclíky a hotdogy zo *Snack Shack*, alebo hrali minigolf, alebo sa pretekali na motokárach. On to miesto videl iba po ceste domov zo školy, dlhú stenu z falošného kameňa a maľované vežičky týčiace sa nad obchodnými domami pri diaľnici. Bolo to jedno z miest, kde by bola zábava iba s kamarátmi, ale nikto ho nikdy nepozval. Navrával si, že o veľa neprichádza, pravdepodobne len o pár trápnych hier a deti zo školy, ktorým sa pre vlastnú hanblivosť neprihovárал.

Ale v ten deň ho Žralok pozval a po škole šli aj s A. J.-om a Gusom do parku Pevnosť. Ku koncu ho tí chalani ťapkali po pleci a volali Tank.

A tak sa to začalo.

Zrazu ho ostatné deti spoznávali na chodbách, rozostupovali sa, aby prešiel, ponúkali mu čipsy alebo malinovku z automatu alebo lístky na hry v parku Pevnosť. Ľudia Žralokovi vždy dávali veci a to, že sa Tank stal jeho priateľom, znamenalo, že bol toho súčasťou. Teraz má meno, ktoré ľudia vedia vysloviť, meno, ktoré ľudia hovoria s rešpektom.

Nemôže za to, že ľuďom pripadá strašidelný. Deje sa to každým dňom častejšie a Tank sa upokojuje tým, že jeho ani Viv nebude v tomto susedstve nikto obťažovať, lebo vyzerá ako tvrďas.

Ale občas, keď ľudia predpokladajú, že je zlý, bolí to.

Tank sa z toho pocitu preberie, žena je už dávno preč, zvuk jej opätkov sa stráca v dialke.

„Ďakujem ti, Thanh,“ hovorí pán Mishra. „Dobrá práca. Naozaj si to cením.“

„Môžem pomôcť ešte s niečím?“

Pán Mishra pokrúti hlavou. „Ďakujem ti za pomoc, ale dnes už pre teba nemám viac práce, prepáč.“

„Môžem prísť zajtra?“

„Čo tak vo štvrtok? To nám dovezú malinovku a môj chrbát už nie je to, čo býval.“

„Samozrejme, pán Mishra.“

Pán Mishra sa naňho usmeje, jemne a milo. Tank by sa stavil, že sa takto usmieva na svoje deti, možno ešte milšie. *Je to dobrý otec*, myslí si Tank. Občas vída jeho rodinu v malom parku v komplexe a jeho, pána Mishru, ako sa usmieva a ako so svojou ženou a dcérami hrajú naháňačku. Tank si sem-tam želá, aby Viv bola ešte v takom veku, zabaviť ju vtedy bolo jednoduchšie. Teraz je vo svojom vlastnom svete dosť stratená a hľadať si priateľov je pre ňu ťažké. Mishrove dvojčatá sú príliš malé, aby Viv zaujímali, ale sú to jedny z mála detí, ktoré pri pohľade naňho hneď neutechú, a to si Tank cení.

„Uvidíme sa vo štvrtok, Thanh.“ Pán Mishra napočíta peniaze z kasy a podáva ich Tankovi.

Tank si ich všetky, bez toho, aby na ne pozrel, strčí do vrečka. Kývne hlavou na pána a odíde z obchodu s trocha ťažkým srdcom. Pán Mishra mu ponúkol naozajstnú prácu uňho, ale to by si vyžadovalo pracovné povolenia a všetky tie právne veci, pri ktorých treba mať šestnásť, a Tank, keďže má len štrnásť, nevie ako na to.

Cesta späť k apartmánom Pacific Crest je len zopár krátkych blokov a Tank je rád, že teraz nenarazí na Žraloka ani na nikoho iného,

koho pozná. Prešmykne sa cez medzeru v železnej bráne pri smetiakoch a pretlačí sa radom kríkov, než sa ocitne na dvore.

Prejde cez park k hrozivej sivej veži apartmánov, opráša si zo seba listy a je čoraz nervóznejší. Peniaze vo vrecku sa zdajú čoraz ťažšie. Prejde okolo úplne novej veže s apartmánmi a pokrúti hlavou. Aká škaredá budova. Väčšina ľudí z pôvodnej budovy sa počas renovácie odsťahovala, pretože ich to príliš obťažovalo. Ani pánovi Mishrovi sa to nepáčilo, pretože musel s rodinou zostať tri mesiace v hoteli, kým na tej budove pracovala stavebná spoločnosť.

Tank netuší, či jeho rodina zostane, keď príde čas na renováciu ich veže. Myslí si, že im spoločnosť dá rovnakú ponuku ako Mishrovi, teda zľavu na hotel, ale on sa nechce sťahovať.

Otvorí dvere do západnej veže a vďaka schodom v rohu odignoruje neohrabaný starý výťah. Berie ich po dvoch, až kým sa nedostane na svoje poschodie. Keď sa priblíži k apartmánu, spomalí a stíchne, aby sa jeho kroky nezóvali. Odomknúť dvere, prekĺznuť dnu a zavrieť ich za sebou bez toho, aby narobil hluk, je už súčasťou jeho rutiny.

Spočíta peniaze a vydýchne. Nie je to veľa, ale pomôže to.

Ma je v spálni a ešte spí. Čoskoro sa zobudí na nočnú, ale teraz oddychuje. Tank opatrne poíde k stolíku, na ktorom leží jej kabelka, snaží sa byť čo najtichšie. Vytiahne tenkú peňaženku, vloží do nej polovicu peňazí a ticho sa vytráti z obývačky. V kuchyni nájde obálku prilepenú za druhou zásuvkou s príborom a skryje do nej všetky bankovky okrem jednej. Možno sa opýta Ma, či by mohli tento týždeň spustiť novú klimatizáciu, už sa to takmer nedalo vydržať.

Tank sa zosunie na gauč a zavrie oči. Nie je ticho – stále počuje zvonka autá a kroky, ako sa ľudia rozprávajú a búchajú pri tom dvermi, ako sa pohybujú po budove.

Dvere ich apartmánu sa otvoria a zavrú v známom rytme, v sprievode štrngotu kľúčov a zvuku odkopnutých topánok.

„Ahoj, Thanh, ideš z práce? Máš nejaké peniaze na potraviny?“

Tank otvorí oči. Ba sa naňho pozerá, no viac ako naňho sa jeho otec pozerá na mastný flak na montérkovej košeli na rezignovane spustených pleciach.

Tank vzdychne, myslí na bankovku vo vrecku. Dúfal, že si toto leto našetrí na nové tenisky – Žralok povedal, že by vedel zohnať tie najlepšie lacnejšie, ale aj polovica ceny v obchodnom dome je preňho priveľa. Žralok vravel, že by z neho tie žiarivé biele tenisky urobili bezpochyby nedotknuteľného frajera. Tank to chce, niečo pre seba, niečo, na čo si zarobil.

„Dnes sme nemali žiadnych zákazníkov, tak som odišiel z práce skoro,“ hovorí Ba a neisto prešľapuje z jednej nohy na druhú.

Skvelé. Nie aby zostal v servise a pomohol ozajstným platiacim zákazníkom, radšej sa vrátil domov, aby bol „užitočný“ tu. Ma to nenávidí, pretože obvykle sa začne vráť v čomsi, v čom sa vráť vôbec netreba, a snaží sa tým nejakou ušetriť peniaze. Obvykle to však dopadne zle a pani Jenkinsová ich následne nahnevane informuje, že budú musieť zaplatiť za škody na elektrickom systéme a že v skutočnosti je ilegálne napájať sa na susedovu Wi-Fi.

„Teta Phuong včera pripravila dostatok jedla, myslím, že zatiaľ nič nepotrebujeme,“ navrhne Tank.

Ba sa uškrnie so známou vynaliezavou iskrou v oku. „Áno, ale mohli by sme spraviť niečo pekné. A čo toto, ja pripravím večeru, a keď sa Ma vráti domov, môžeme sa všetci spolu najesť ako šťastná rodina, okej?“

„Ma dnes v noci pracuje. Domov sa vráti až o šiestej,“ povzdychne si Tank.

„Tak sa môžeme naraňajkovať ako šťastná rodina.“

„O šiestej ráno? Ba, nemáme školu. Nevstávam o šiestej.“

„Fajn, tak ja sa najem s vami a zvyšok odložím Ma na ráno.“ Ba sa zamračí. „Kde je Vivian?“

„Učí sa vo svojej izbe. Neotravuj ju.“

„Myslel som, že si povedal, že nemáte školu.“

„Ona je múdra. Učí sa, aby si nadbehla ďalší rok.“

Ba sa pomrví, ako keby sa chystal k Vivian do izby na rozhovor, ale Tank si uvedomí, že sa hrabe vo vrecku. Bude to neskôr ľutovať, ale Viv si zaslúži čas pre seba. Nepotrebuje držať náradie, kým Ba skúša niečo nové s elektrinou, alebo sa znova učiť vymieniať olej, pretože Ba stále zabúda, čo ich už naučil. Viv je trpezlivejšia než Tank, a tak spolupracuje.

„Tu máš, choď kúpiť nejaké potraviny,“ hovorí Tank a podáva mu dvacku. Neporiadok v kuchyni je lepší ako neporiadok v ich elektrickom vedení. „Nevrťaj sa v elektrine. Stále ešte máme problémy kvôli tomu, čo si minulý mesiac spravil s klimatizáciou.“

Ba pokrčí plecami, lebo je proste taký, nezodpovedný. Nerozmýšľa nad tým, ako si Tank musel hľadať rýchlo prácu, aby pomohol zaplatiť opravy, ako Ma a teta Phuong neodídu z práce vtedy, keď sa rozhodnú, ani nad tým, že Viv je ešte len dieťa, ktoré by nad takýmito vecami nemalo rozmýšľať. Ba vykráča z dverí s peniazmi v ruke.

Tank si naleje pohár vody, vypije ju a zatiaľ čo sa presúva apartmánom, studený pohár si pritlačí na čelo. Viv je v druhej spálni so slúchadlami na ušiach a hlava sa jej hojdá do rytmu hudby. Jej chrbát je otočený k dverám a ešte si ho nevšimla, je kompletne pohltená svetom Minecraftu. Tank sa sám pre seba usmeje a sleduje ju, ako si užíva hru. Je späť na základni, v jednom z dômyselne skonštruovaných domov, ktoré postavila, robí niečo zložité s červenokameňom, čomu Tank celkom nerozumie. Viv vystrčí od sústredenia jazyk. Napriek ťažkopádnemu, zastaralému dizajnu vyzerajú tie dva monitory a počítač dobre, čisto, udržiavané a funkčné. Vo veži žiaria

svetlé modré LED-ky, ktoré Tank Viv namontoval minulý týždeň, aby si mohla užiť super hráčsky pocit. Tank si spomenie na detské izby v seriáloch, ako sú plné mäkkých hračiek, drobností a farieb. Táto spáľňa je okrem počítača rovnaká, ako bola pred piatimi – desiatimi rokmi, predtým, než sa Viv narodila a on bol ten, ktorý sa o tú izbu delil. Predtým to bol strýko Tho, než sa oženil a odsťahoval. Teraz je to teta Phuong, jej dvojposteľ je ustlaná vo vyťahanej obliečke, rovnakej ako mala Viv. Priestor rozdeľuje nestabilná skladacia priehradka a každý dostupný centimeter je využitý na maximum, na úložisko, na oblečenie, na veci, ktorých sa nikdy neobťažovali zbaviť pre prípad, že by ich mohli ešte potrebovať.

„Aj vojdeš, alebo sa staneš súčasťou dverí?“

Tank sa zasmeje, kráča cez úzku uličku medzi šatníkom tety Phuong a posteľou Viv, aby sa k nej pripojil pri jej pevnom skladacom stole, ktorý našiel na ulici. Tank pozerá na jej obrazovku. Jej postavička stojí v kamennom tuneli, ktorý je sčasti vykopaný, a odhaľuje truhlice, obvod z červenokameňa, opakovače a iné veci, ktoré sú pre Tanka viac-menej mágia.

„Vyzerá to dobre. Stanica metra, že? Myslel som, že si to už dokončila.“

„Nie,“ zastonala Viv. „Vlastne, tunel trval večnosť, ale dokončila som ho včera. Celý deň pracujem na výdajni vozíkov, ale stále sa kazí. Myslím, že to je systémom na lístky. Práve teraz to funguje len bez neho.“

Rozbije jeden z obvodov z červenokameňa a opakovačov, všetko pozbiera, než na to miesto položí kameň. „Poď si to pozrieť.“

Vivina postavička príde k trati vozíkov, poskakuje hore-dole, Tank sa nahne ponad jej plece, aby videl. Viv stúpi na nášľapný spínač a podávač nad nimi vypustí na trať vozík. Jej trblietavá postavička doň skočí a Tank sleduje, ako sa vydáva na vzrušujúcu cestu

premysleným kamenným tunelom. Urobilo to na neho dojem, hlavne široká sklenená stena v jednej sekcii, ktorá odhaľovala jaskyňu s tečúcimi jazerami lávy.

„Ten tunel vyzerá skvele, Viv.“

„Pridala som nejaké vyhlídkové okná k zaujímavým veciam, čo som našla, kým som ho kopala,“ povedala Viv hrdo.

Vozík náhle zastaví a zrazu Viv stojí na kamennej platforme.

„Kam zmizol vozík?“ pýta sa Tank.

„Kaktusový blok ho rozbije, takže automaticky vysadneš. Dobré, čo?“

„Veľmi, rozhodne zlepšenie od minulého týždňa.“

„Hej, povedala som si, prečo sa uspokojiť so stavbou efektívneho systému metra medzi hlavnou základňou a touto novou?“ Viv vkročí do vodného výťahu, ktorý ju vystrelí nahor. Vynorí sa na kamennom námestí s fontánou, veselo tečúcou v strede. „Ach, neviem, čo robím zle. Pracovala som na tom celý deň. Mina a Rocky na to tiež nevedia prísť. Rocky vraví, že si môžeme jednoducho nosiť vlastné vozíky, ale to pri automatickom systéme nemá význam.“

„Som si istý, že ty na to prídeš. Už si to sfunkčnila bez systému na lístky, a to, že vozíky automaticky padajú, je *supercool*.“

„Chceš sa k nám pridať?“

„Eh,“ Tank pokrčí plecami. Vždy si rád zahrá Minecraft so svojou malou sestrou, ale nerozumie úplne tomu, čo vlastne ona a jej priatelia na serveri robia. Pôvodne sa pripojil s ňou, aby sa uistil, že každý sa správa milo, ale potom veľmi zaostal. Jeho jednoduchá farma a kvetinový sad v spoločnej základni vyzerajú úplne rovnako, ako keď na tom serveri pred rokom začali. Viv a ostatní hráči si rýchlo postavali dômyselné domy a skleníky, zložito zdobené vily s niekoľkými poschodiami a tajnými miestnosťami či chodbami. Preskúmali vzdialené kúty sveta, postavili úžasné veci a nové tematické základne a teraz medzi nimi dokonca zautomatizovali cestovanie.

Tank im väčšinou nie úplne rozumie, Mina je niekde z východného pobrežia a Rocky žije v Japonsku, Tank nestíha sledovať všetkých nových hráčov. Keď sa server otvoril pre viac ľudí, skomplikovalo sa to systémom peňazí a obchodmi, neustálymi zmenami v pravidlách a novými hrami, ktoré Rocky neustále začína, všelijakými druhmi komplikovaných RPG výprav, ktorým Tank nerozumie. Všetci sa kamarátia s Vivian a aj keď im Tank úplne nestíha, je rád, že sa Vivian baví.

Je unavený, ale vonku je stále svetlo, možno by sa mohol pokúsiť si zdriemnuť, ale keď sa vráti teta Phuong a keď Ma odíde do práce, hneď sa zobudí. A potom nevyhnutne musí byť hore, až sa Ba vráti domov. Jeho rozvrzganá, príliš malá dvojpostel je hneď pri hlavnom vchode a plachta, ktorú mu Ma zavesila, aby mal trocha súkromia, nezabráni zvuku ani tomu, ako sa steny trasú, keď sa dvere otvárajú a zatvárajú. Tank zvažuje, či pár hodín spánku a zobudiť sa unavený je lepšie než nič, keď ho v tom Viv udrie lakťom do brucha.

„Čo?“ zívne Tank.

„Povedala som, že sa môžem odpojiť a môžeme hrať vo svete, kde sme začali minulý týždeň,“ hovorí Vivian.

„Nie, si so svojimi priateľmi. Ja môžem robiť niečo iné.“

„To je v poriadku, len niečo prerábame. Rocky prišiel na to, ako automaticky zapnúť a vypnúť portál do Netheru, ale oni chcú postaviť jeden rovno za mestom a Cogs ten nápad neschvaľuje, všetci sa hádajú o tom, ako najlepšie navrhnuť tok vody pre vypínače a ja takú drámu nepotrebujem.“ Viv sa odpojí, zvrtnie sa na stoličke a točí sa s radosťou dookola. V takýchto časoch si Tank uvedomí, akým dieťaťom ešte stále je, i keď väčšinou rozpráva, ako keby zhltna knižku o programovaní.

„Pripravený?“

Tank jej rozstrapatí vlasy, namieri ku skrini, kde má uložené svoje veci, a vytiahne svoj notebook. Je to starší model, ale Viv si zaslúži lepší počítač, keďže ona je tá, ktorá sa odtiaľto dostane.

Viv načíta ich svet na svojom počítači a známe jasné kvety záhrad, ktoré Tank zasadil, ich privítajú na jej obrazovke. Ako Viv kráča okolo hlavného domu, nádhernej stavby so stenami zo skla, od podlahy po strop zdobenej bambusom, pohmkáva si pri tom pre seba. Bambus bol Tankov nápad, prináša mu radosť a spokojnosť, keď vidí toľko zelene a farby v tom malom bezpečnom svete, ktorý spolu vytvorili.

„Idem urobiť automatickú farmu na obilie.“

„Hm...“

„Neboj sa, postavím ju ďaleko od hlavného domu, aby to nenarušilo estetiku tvojich polí a záhrad,“ vyplazí na neho jazyk.

Tank odfrkne a pokrúti hlavou. „Ďakujem.“

Skôr ako sa jeho notebook zapol, stihla odkráčať, a kým sa pripojil na svet, jej postavička stojí už v diaľke a pri nej, okolo nových zelených stoniek obilia na hlinenej plošine, vyrastá neforemná sklená ohavnosť.

Na chvíľu sa zastaví a sleduje ju, ako stavia, a bublina hrdosti v jeho hrudi sa stále zväčšuje. Je naozaj skvelé, ako jej veci okolo červenokameňa idú, ako sa dostala od výroby jednoduchých prístrojov, automatických fariem, až k naozaj kreatívnym nápadom, ako trate metra s lístkami a diaľkovo ovládané poplašné systémy či tajné prechody. Ona je úplný šprt, ale je to jeho šprt, a nikdy to neprizná, ale jeho malá sestra je fakt super.

Tank sa pustí do farmy, ktorú začal, dizajn striedajúci obilie, tekvice, repu a mrkvu. Je upokojujúce systematicky prechádzať polia a zbierať plodiny. Neprekáža mu tráviť nad tým čas, i keď vie, že stavba automatickej farmy je rýchlejšia. Tankovi sa to opakovanie páči, najviac polia s farebnými bodkami dodanými vodou vyzerajú skvele. Trocha variácie vo výške by ale mohlo vyzeráť dobre. Cukrová trstina, to je to, čo chce. Tank vyprázdni svoje vedro do žlabu, ktorý vykopal tam, kde zasadí trstinu, a sleduje, ako voda tečie. Teraz je

celá farma optimalizovaná tak, aby každá rastlina dostala toľko vody, koľko potrebuje.

Tank odloží svoju úrodu a dôsledne ju roztriedi v dome, ktorý postavil a na ktorý je celkom hrdý. Má veselé červené tapisérie a veľké okná. Pece, pracovné stoly, posteľ, všetko čo potrebuje. Na zadnej stene sú rady dôkladne organizovaných truhlíc, každá pod svojou cedulou. Tank si poznačí, koľko čoho má a pokrúti hlavou, keď vidí, že medzi jeho semenkami a kvetmi sú náhodné veci, ako žula a perie. Vivian tadiaľto musela prejsť a vyhodiť všetko z jej inventára do najbližšej truhlice. Vždy to robí, nikdy nečíta žiaden z Tankových štítkov.

Uloží všetko na správne miesto a potom sa potuluje po farme. Možno by mohol trochu upraviť južnú stranu. Zakloní sa a obdivuje scenériu rôznych kvitnúcich kríkov, krásne vyobrazenie farieb.

Starostlivosť o kvetiny na ich farme je upokojujúca a on ju zabezpečuje, zatiaľ čo Viv sa vydáva na výpravy a bojuje s monštrami. Motá sa s ňou, kým neumrie a nezjaví sa späť na základni. Plánuje a rozvrhuje základy na nové živé bludisko a potom sa pustí do organizácie a reorganizácie zbierky kvetov. Občas pozrie na vedľajšiu obrazovku, ako Viv pokračuje v ťažbe a objavovaní. Je to jednoduchá spolupráca a Tank sa vydá skontrolovať zvieratá v chlievoch.

„Nie je s tebou zábava,“ sťažuje sa Viv. „Chceš len farmárčiť a skrášľovať základňu. A toto vyzerá presne ako tá posledná farma, ktorú si postavil. Prečo neurobíš niečo nové?“

Tank pokrčí plecami. Páčia sa mu pekné riadky plodín a kvetov a starostlivosť o stromy.

„Vieš, koľko toho čaká na objavovanie?“

„To môžeš robiť ty, mňa monštrá veľmi nezaujímajú,“ hovorí Tank.

„Chceš stiahnuť nový svet a preskúmať ho so mnou? Pozri na všetky tieto zaujímavé mody, ktoré môžeme použiť. Minule som našiel jeden, ktorý zmení všetky kalmáre na *obrovské*, len si to predstav...“

„Jasné, čo len chceš.“

„Ale čo chceš ty?“

Tank ukáže na svoju stenu truhlíc vo svojom dome. Všetky kvety sú usporiadané podľa farby, takže návrh novej záhrady je jednoduchý. No začínajú sa mu míňať niektoré farby, ktoré bude potrebovať na svoje nové bludisko. „Myslím, že by sme mohli ísť hľadať nejaké kvety. Tuším, že som v tom lese za močiarom, v ktorom sme boli včera, videl nejaké pivoňky.“

„Kvety, znova?“ Viv povzdychne a utrápene sa naňho pozrie.

Tank odfrkne. „Pozri, ty môžeš robiť, čokoľvek chceš. Choď postaviť niečo nové v kreatívnom mode.“

„Asi,“ odvetí Viv. „Nechcem stráviť celé leto zbieraním kvetov s tebou.“

„Sklapni,“ reaguje Tank, ale nie je v tom žiadny hnev. „Nikto ti nekázal zbierať kvety. Zvládnem to sám.“

„Nie, tú oblasť som už nejakú dobu neskúmala. Počkaj, myslím, že som videla nejaké modré sady tu, kde som, chceš sa tu stretnúť?“

„Jasné.“

„Počkaj, vyrobím ti nejaké brnenie, máš perie na šípy?“

Skončia pri boji s monštrami. Tank pokrúti hlavou. „Prídem s tebou bojovať s monštrami. Len mi povedz, kde si.“

Aká líška, vždy dosiahne svoje. Viv sa ušrknie, pošle mu súradnice a Tank ju nasleduje.

KAPITOLA 3

JAKE

Jakov nový svet sa rozbieha dobre. Má bezpečnú základňu, železné brnenie, vyčistil jaskyňu a úplne dole pri podloží začal vytvárať novú baňu na hľadanie diamantov. Začína premýšľať o rozšírení a možno o stavbe niečoho štýlového. Navrhnuť čosi veľkolepé by však bolo oveľa jednoduchšie, ak by mal správne nástroje a zdroje, hoci začínať v tomto svete od začiatku je zábava.

Danny 8:32

Ahoj! Prepáč, že mi tak dlho trvalo odpovedať. Futbalové tréningy ma zabavili, haha! Ale na serveri som ti postavil obrovskú sochu ovce, mal by si ju ísť pohľadať :)

Jake začne vyfukávať dlhú odpoveď, počnúc tým, aký je ten nový apartmán nudný, nasledujúc otázkami, ako prežíva Danny leto a ako sa nevie dočkať toho, keď nájde tú sochu. Povzdychne a vymaže odstavec. Príliš urečnené. Znie to zúfalo. Och.

Jake 8:39

Haha, ďakujem! Obzriem si to, až budeme mať internet. Ako si užívaš leto?

Jake si strčí telefón do vrecka, aby na to nemyslel.

„Otec! Opravili už Wi-Fi?“

Otec sa cestou von so šiškou v ústach zastaví. Odhryzne si z nej a snaží sa ju držať v ruke plnej zrolovaných plánov a kufrika. „Myslel som, že prišli včera.“

„Nikto sa tu celý deň neukázal.“ Jake si je týmto tvrdením istý. Bol tu celý deň, len on a jeho offline hra. V komplexe bolo dosť ticho, napriek tomu, že je leto. Myslel si, že všade budú deti. Občas začul zvonka ľudí, ale sú to všetko len tieňe, kroky a tiché konverzácie. Každý buď odíde do práce, alebo sa zdržiava vo svojom apartmáne, myslí si Jake. Nevyčíta im to. Prerastený park s nechutným prázdny m bazénom a schátranou preliezačkou ho tiež veľmi nezaujímali.

„Zavolám káblovej spoločnosti a uistím sa, že sa zastavia. Zapojil si router a tak?“

Jake na otca neprítomne pozerá. „To, že máš nástroje a správnu výbavu, nič neznamená, keď nie sme pripojení.“

Otec sa usmeje. „Tak to si trafil, kamoš. Vidíme sa dnes večer. Urobím večeru. V chladničke je jedlo.“

Jake otvorí chladničku a prikyvuje, zatiaľ čo si prezerá obsah. Pekne. Mozzarellové tyčinky, jogurt, plátky syra a šunka. Na kuchynskej linke je dokonca aj chlieb a niekoľko škatúľ Jakových obľúbených cereálií. Vytiahne galón mlieka, ktoré dokonca nie je skazené, a otvorí ho. „Ďakujem, otec,“ povie s nádejou rastúcou v jeho hrudi. Obvykle to takto začína – nové miesto, nový prístup – ale možno to takto otec tentokrát udrží. Prehrabáva sa v polovybalenej škatuli na linke a nájde svoju misku na cereálie.

„Mal by si si nájsť nejakých priateľov! V budove je zopár ďalších rodín s deťmi.“ Otec sa na Jaka doširoka usmeje, no vyvolá asi toľko dôvery, ako zašlé umelé kvety v hale.